

מגילת
אסתר

THE BOOK OF ESTHER

CHAPTER ONE

פרק א

א וְהָיָה בַיָּמֵי אַחַשְׁוֵירוֹשׁ הָיָה אַחַשְׁוֵירוֹשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדוֹר וְעַד-כּוֹשׁ שִׁבְעָה וְעֶשְׂרִים וּמֵאַה מְדִינָה: ב בַּיָּמִים הָהֵם כְּשֶׁבֶת | הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵירוֹשׁ עַל כֹּסֵא מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה: ג בְּשָׁנָה שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוֹ עָשָׂה מִשְׁתֵּה לְכָל-שָׂרָיו וְעַבְדָּיו חֵיל | פָּרַס וּמְדֵי הַפְּרָתָמִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת לְפָנָיו: ד בְּהָרְאוֹתָו אֶת-עַשְׂרֵי כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְאֶת-יְקָר תַּפְאֲרַת גְּדוּלְתוֹ יָמָיו רַבִּים שְׁמוֹנִים וּמֵאַת יוֹם: ה וּבְמַלְוֹאת | הַיָּמִים הָאֵלֶּה עָשָׂה הַמֶּלֶךְ לְכָל-הַעָם הַנִּמְצָאִים בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה לְמַגְדוֹל וְעַד-קֶטֶן מִשְׁתֵּה שִׁבְעַת יָמִים בַּחֲצָר גִּנַּת הַמֶּלֶךְ: ו חוֹר | כְּרָפֶס וּתְכֵלֶת אַחוּז בְּחַבְלֵי-כּוֹיֵץ וְאַרְגָּמָן עַל-גְּלִילֵי כֶסֶף וְעֻמוּדֵי שֵׁשׁ מִטּוֹת | זָהָב וְכֶסֶף עַל רִצְפַת בַּהֲטָוֶשׁ וְנָר וְסִתְרָת: ז וְהַשְׁקוֹת בְּכָלֵי זָהָב וְכֶלִים מְכֻלִּים שׁוֹנִים וְגַי מַלְכוּת רַב כְּנֵד הַמֶּלֶךְ: ח וְהַשְׁתִּינָה כְּדַת אֵין אֲגַס כִּי־כֵן | יֶסֶד הַמֶּלֶךְ עַל כָּל-רַב בֵּיתוֹ לַעֲשׂוֹת כְּרָצוֹן אִישׁ-וְאִישׁ: ט גַּם וְשָׂתִי הַמֶּלֶכָה עָשָׂתָה מִשְׁתֵּה נָשִׁים בֵּית הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ אַחַשְׁוֵירוֹשׁ: י בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי כְּטוֹב לְבַ-הַמֶּלֶךְ בֵּינָן אֲמַר לְמַהוּמָן בְּזָתָא חֲרֻבוּזָא בְּגַתָּא וְאַבְגָּתָא זָתָר וְכֶרְפֶּס שִׁבְעַת הַסְּרִיסִים הַמְּשָׁרְתִים אֶת-פְּנֵי הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵירוֹשׁ: יא לְהַבִּיא אֶת-וְשָׂתִי הַמֶּלֶכָה לְפָנָי הַמֶּלֶךְ בְּכַתֵּר מַלְכוּת לְהִרְאוֹת הַעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת-יָפְיָהּ כִּי-טוֹבַת מְרָאָה הִיא: יב וְתַמְאֵן הַמֶּלֶכָה וְשָׂתִי לְבוֹא בְּדָבָר הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּיַד הַסְּרִיסִים וַיִּקְצֹף הַמֶּלֶךְ מְאֹד וְחַמְתּוּ בְּעַרְהָ בּוֹ: יג וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְחַכְמָיו יִדְעֵי הַעֲתִים כִּי-כֵן דָּבָר הַמֶּלֶךְ לְפָנָי כָּל-יְדַעֵי דַת וְדִין: יד וְהַקְרָב אֵלָיו כְּרָשְׁנָא שְׂתָר אֲדַמְתָּא תְּרִישֵׁי מְרַס מְרַסָּא מְמוּכָן שִׁבְעַלְת שָׂרֵי | פָּרַס וּמְדֵי רְאִי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ הִישְׁגִּים רַאשְׁנָה בַּמַּלְכוּת: טו כְּדַת מַה-לַּעֲשׂוֹת בַּמַּלְכָה וְשָׂתִי עַל | אֲשֶׁר לֹא-עָשְׂתָה אֶת-מַאֲמַר הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵירוֹשׁ בְּיַד הַסְּרִיסִים: טז וַיֹּאמֶר מוֹמְכָן [מְמוּכָן] לְפָנָי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים לֹא עַל-הַמֶּלֶךְ לְבוֹדוֹ עָוְתָה וְשָׂתִי הַמֶּלֶכָה כִּי עַל-כָּל-הַשָּׂרִים וְעַל-כָּל-הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּכָל-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵירוֹשׁ: יז כִּי-יִצְא דְבַר-הַמֶּלֶכָה עַל-כָּל-הַנְּשִׁים לְהַבְּזוֹת בְּעֵלֵיהֶן בְּעִינֵיהֶן בְּאַמְרָם הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵירוֹשׁ אֲמַר לְהַבִּיא אֶת-וְשָׂתִי הַמֶּלֶכָה לְפָנָיו וְלֹא-בָאָה: יח וְהַיּוֹם הַזֶּה תֵּאמְרָנָה | שְׁרֹת פָּרַס-וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת-דְּבַר הַמֶּלֶכָה לְכָל שָׂרֵי הַמֶּלֶךְ וְכַדִּי בְּזִוּוֹ וְקִצְפָּה: יט אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב יִצְא דְבַר-מַלְכוּת מִלְּפָנָיו וַיִּכְתַּב בְּדַתִּי פָּרַס-וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבֹר אֲשֶׁר לֹא-תִבּוֹא וְשָׂתִי לְפָנָי הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵירוֹשׁ וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה: כ וְנִשְׁמַע פְּתָגָם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה בְּכָל-מַלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה הִיא וְכָל-הַנְּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל וְעַד-קֶטֶן: כא וַיִּטַּב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ כְּדָבָר מְמוּכָן: כב וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל-כָּל-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל-מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ וְאֵל-עַם וְעַם כְּלִשׁוֹן לְהַזְכִּיר כָּל-אִישׁ שֹׁרֵר בְּבֵיתוֹ וּמְדַבֵּר כְּלִשׁוֹן עַמּוֹ:

Our story begins in ancient Persia in the capitol city of Shushan. There, in Shushan's Fortress lived King Achashveirosh. His Kingdom was huge and covered most of the known world from India all the way to Africa. In all, there were 127 provinces within the kingdom. King Achashveirosh and his queen, Vashti, lived in the kind of luxury that no one had known before and no one has known since. They had riches from all over the world and their storehouses and treasuries were full to the brim.

Now, in the third year of his reign, King Achashveirosh hosted a HUGE party for all the officials of the Kingdom, the whole administration including the nobles and the governors of all the provinces in his service. The party lasted for 180 days, and at the end of that time, King Achashveirosh gave a seven day party for all that lived in the Fortress of Shushan. The royal wine was served and everyone drank in excess. Queen Vashti also gave a seven day feast for the women of the Shushan Palace.

By the seventh day of partying, King Achashveirosh was incredibly drunk. He ordered his seven eunuch servants to bring Queen Vashti and to display her in front of the King and all his guests for Vashti was incredibly beautiful. The King added that Vashti should be wearing her royal crown... and nothing else. But Queen Vashti refused the seven eunuchs and the King became very mad and angry burned within him.

Not knowing what to do, the King consulted the seven wise men of the Kingdom. He asked them, "according to the law, what can be done to Queen Vashti for disobeying me?" Then one of the wise men said, "What Queen Vashti has done is a horrible thing. I mean, really, if the King's wife, remember it's the King we're talking about, if even she won't listen to her husband, not obeying his command by being brought before the King, why should any wife anywhere listen to her husband. Any woman who hears about what Vashti has done will cause great grief for her husband. Therefore, my King, I think you should kick Vashti out of the Kingdom and find someone better to be the Queen. That should show all wives in the kingdom to respect and obey their husbands." And the King thought that that was a good idea and so messages were sent to all the 127 provinces proclaiming that the men should be the boss of every family.

CHAPTER TWO

פרק ב

א אסתר הדבקים האלה פשוך חמת המלך אחשורוש זכר את-נשתי ואת אשר-עשתה ואת אשר-נגזר עליה: ב ויאמרו נערי-המלך משרתי וביקשו למלך נערות בתולות טובות מראה: ג ויפקד המלך פקידים בכל-מדינות מלכותו ויקבצו את-כל-נערה-כתולה טובת מראה אל-שושן הבירה אל-בית הנשים אל-גד הגא סריס המלך שמר הנשים ונתון מרזיקיהו: ד והנערה אשר תיטב בעיני המלך תחת ושתי ויטב הדבר בעיני המלך ונעש פו: ה איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן-שמעי בן-קיש איש ימיני: ו אשר הגלה מירושלים עם-הגולה אשר הגלתה עם ויגנה מלך-יהודה אשר הגלה בבוכדנאצר מלך בבל: ז ויהי אמון את-הדסה היא אסתר בת-דודו כי אין לה אב ואם והנערה יפת-תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת: ח ויהי בהשמע דבר-המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות אל-שושן הבירה אל-גד הגי ותלקח אסתר אל-בית המלך אל-גד הגי שמר הנשים: ט ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבהל את-מרזיקיה ואת-מנומתה לתת לה ואת שבע הנערות הראויות לתתלה מבית המלך וישנה ואת-נערותיה לטוב בית הנשים: י לא-הגידה אסתר את-עמה ואת-מולדתה כי מרדכי צנה עליה אשר לא-תגיד: יא ובכל-יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית-הנשים לדעת את-שלוש אסתר ומה-יעשה בה: יב ובהגיע תר נערה ונערה לבוא אל-המלך אחשורוש מקח היות לה כדת הנשים שנים עשר חודש כי כן ימלאו ימי מרזיקיהו וששה חודשים בשמן המלך וששה חודשים בבשמים ובתמרוקי הנשים: יג ובזה הנערה באה אל-המלך את כל-אשר תאמר ונתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד-בית המלך: יד בערב | היא באה ובבקר היא שכחה אל-בית הנשים שני אל-גד שעשגו סריס המלך שמר הפילגשים לא-תבוא עוד אל-המלך כי אם-חפץ בה המלך ונקראה בשם: טו ובהגיע תר-אסתר בת-אבינתיל דד מרדכי אשר לקח-לו לבת לבוא אל-המלך לא בקשה דבר כי אם את-אשר יאמר הגי סריס-המלך שמר הנשים ונתה אסתר נשאת חן בעיני כל-ראיה: טז ותלקח אסתר אל-המלך אחשורוש אל-בית מלכותו בתוך העשירי הוא-חודש טבת בשנת-שבע למלכותו: יז ויאהב המלך את-אסתר מפל-הנשים ותשא-תן ותסד לפגיו מפל-הבתולות וישם כתר-מלכות בראשה וימליכה תחת ושתי: יח ונעש המלך משתה גדול לכל-שריו ועבדיו את משתה אסתר והנחה למדינות עשה ונתן משאת פני המלך: יט ובהקבץ בתולות שגית ומרדכי ישב בשער-המלך: כ אין אסתר מגדת מולדתה ואת-עמה כאשר צנה עליה מרדכי ואת-מאמר מרדכי עשה כאשר היתה באמנה אתו: כא בנימים ההם ומרדכי ישב בשער-המלך קצר בגתו ותרוש שני-סריסי המלך משמרי הסף ויבקשו לשלם לד המלך אחשורוש: כב ויגדע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי: כג ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על-עץ ויקלם בספר דברי הימים לפני המלך

After some time, when the King got over his anger at Vashti, he realized that she was no longer the queen. One of King Achasveirosh's servants said "why don't we call for all the young women of the Kingdom to come to Shushan and audition for you. The girl you like the most could be the next queen. The King seemed to like the idea and so he made it happen.

Meanwhile, somewhere in the capitol city of Shushan lived a Jew by the name of Mordechai. Mordechai was a foster father to his cousin, Hadassah, or as she was known in Persia, Esther. When Esther's parents died when she was young, Mordechai adopted her as his own daughter. But now she was a young beautiful woman and Mordechai had a plan for her.

During the weeks and months of the competition to become the next queen, Esther became a favorite of Hegai, the King's eunuch and supervisor of the contestants. The whole time Esther kept her Jewishness a secret. Mordechai also kept a close watch. And when the year of preparation came to an end, each woman was brought before the King.

The King would call by name the woman that he wanted to see again. But when it was Esther's turn to see the King, King Achashveirosh immediately called an end to the contest because he knew he found his queen. The King made Esther queen instead of Vashti and he threw a banquet in her honor. And Esther kept the fact that she was Jewish a secret just as Mordechai had told her.

While the King and his new Queen were partying with all their guests, Mordechai sat inside the palace gate. It was there that he heard two of the King's eunuchs talking. Their names were Bigtan and Teresh and they were so angry with the King that they planned to do away with him.

Mordechai heard every word they said, how they planned to do away with King Achashveirosh, and he told of their plan to Queen Esther. Esther then reported it to the King in Mordechai's name. The King had the matter investigated and found that Bigtan and Teresh were guilty so he had them hung. And all of this was recorded in the King's journal.

א אחר | הדברים האלה גדל המלך אכשאוורוש את-המון בן-הממטא האגגי וינשאאו וישם את-כסאו מעל פל-השנים אשר אתו: ב וכל-עבדי המלך אשר-בשער המלך פרעים ומשתחווים להמון פייכו צוה-לו המלך ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוו: ג ויאמרו עבדי המלך אשר-בשער המלך למרדכי מדוע אתה עובר את מצנת המלך: ד ויהי באמרים [באמרים] אליו יום ויום ולא שמע אליהם ונצידו להמון לראות הנעמדו דברי מרדכי פייחניד להם אשר-הוא יהודי: ה ונרא המון פייחני מרדכי פרע ומשתחוו לו וימלא המון חמה: ו ויבז בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו פייחנידו לו את-עם מרדכי ויבקש המון להשמיד את-פל-היהודים אשר בכל-מלכות אכשאוורוש עם מרדכי: ז בתדש הראשון הוא-תדש ניסון בשנת שתים עשרה למלך אכשאוורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המון מיום | ליום ומתדש לתדש שנים-עשר הוא-תדש אדר: ח ויאמר המון למלך אכשאוורוש ישנו עם-אחד מפזר ומפרד בין העמים בכל מדינות מלכותה ודתייהם שנות מכל-עם ואת-דתי המלך אינם עשים ולמלך אינו-שנה להניחם: ט אם-על-המלך טוב יפתב לאבגם ועשורת אלקים פפר-כסר אשקול על-ידי עשי המלאכה להביא אל-גנגי המלך: י ויסר המלך את-טבעתו מעל ידו ויתנה להמון בן-הממטא האגגי צרר היהודים: יא ויאמר המלך להמון הכסר נתון לך והלם לעשות בו פטוב בעיניך: יב ויקראו ספרי המלך בתדש הראשון בשלושה עשר יום בו ויפתב בכל-אשר-צוה המון אל אכשאוורוש המלך ואל-הפאות אשר | על-מדינה ומדינה ואל-שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונו בשם המלך אכשאוורוש נכתב ונתתם בטבעת המלך: יג ונשלוח ספרים בניד הרצים אל-פל-מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד את-פל-היהודים מנער ועד-זמן טר ונשים ביום אחד בשלושה עשר לתדש שנים-עשר הוא-תדש אדר ושללם לבזו: יד פתשגו הפתב להנתן דת בכל-מדינה ומדינה גלוי לכל-העמים להניות עתדים ליום הנה: טו הרצים יצאו ידחויפם בדבר המלך והנתן בשושן הבינה והמלך והמון ישבו לשלות והעיר שושן נבוכה

Some time after King Achashveirosh promoted Haman the Agagite. The King advanced his position and made him higher than anyone else who worked for the King. Wherever Haman went people would bow down to him because that is what the King commanded. But Mordechai refused to bow. The King's servants in the palace gate asked Mordechai, "who do you think you are to not bow as the King commands?" Day after day they bugged him and Mordechai explained that he was a Jew. So, seeing that Mordechai wouldn't listen they told Haman. When Haman saw with his own eyes that Mordechai would not bow down to him, he was filled with rage. Haman wanted to bully Mordechai around but he thought that it would be better if he could get rid of all of Mordechai's people. Finding out that Mordechai was Jewish, Haman plotted to kill all the Jews.

Haman consulted with his astrologist who used the Pur or lots to predict the future. He was trying to find the right day to kill the Jews. The pur were cast and they fell on the month of Adar. Haman then went to the King and said "You know King, there is a certain people scattered all around your kingdom that has its own set of laws. Their laws are different and they don't follow your laws. If I were you... I wouldn't tolerate them. If you'd like I could draw up the order to have them all exterminated... I'll even throw in ten thousand pieces of silver for the royal treasury. What do you think, King?"

The King immediately removed his ring, the ring which he used to sign all the royal papers and documents, and handed it Haman the Agagite, enemy of the Jews. Achashveirosh said "you can do whatever you want with the money and the people." And so Haman had orders written up with the King's signet ring and had copies sent all over his kingdom in every language that the people spoke. The orders, written in the name of King Achashveirosh, called for the destruction, massacre, and extermination of all Jews on one single day; the thirteenth of Adar and for all the possessions of the Jews to be taken. The orders were written, signed, sealed, and delivered throughout the Kingdom and were posted in public so everyone could read it and be ready for that day. The order was declared in Shushan and while Haman and the King sat down for a feast the people of Shushan were seriously confused.

CHAPTER FOUR

פרק ד

א ומרדכי ידע את-פל-אשר נעשה ויקרע מרדכי את-בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק וצעקה גדלה ומרה: ב ויבוא עד לפני שער-המלך פי אין לבוא אל-שער המלך בלבוש שק: ג ובכל-מדינה ומדינה מקום אשר דבר-המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ויבכי ומספד שק ואפר יצע לרבים: ד ותבואינה [ותבואנה] נערות אסתר וסריסיה ויגידו לה ותתחלתל המלכה מאד ותשלח בגדים להלביש את-מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל: ה ותקרא אסתר להתך מסריסי המלך אשר העמיד לפניה ותצוהו על-מרדכי לנעת מה-זה ועל-מה-זה: ו ויצא התך אל-מרדכי אל-רחוב העיר אשר לפני שער-המלך: ז ויגדלו מרדכי את פל-אשר קרהו ואת | פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על-גגני המלך ביהודיים [ביהודים] לאבדם: ח ואת-פתשגו פתב-הדת אשר-נמו בשושן להשמידם גתו לו להראות את-אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה לבוא אל-המלך להתחנן-לו ולבקש מלפניו על-עמה: ט ויבוא התך ויגד לאסתר את דברי מרדכי: י ותאמר אסתר להתך ותצוהו על-גגני המלך ביהודיים [ביהודים] לאבדם: יא פל-עבדי המלך ועם-מדינות המלך יודעים אשר פל-איש ואשה אשר יבוא-אל-המלך אלה-החצר הפנימית אשר לא-יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יושיט-לו המלך את-שרביט הזהב ותנה ואני לא נקראתל לבוא אל-המלך זה שלוש יום: יב ויגידו למרדכי את דברי אסתר: יג ויאמר מרדכי להשיב אל-אסתר אל-תדמי בנפשו להמלט בית-המלך מפל-היהודים: יד כי אם-התראש מתרישי בעת הזאת גנוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר ואת ובית-אביה תאבדו ומי יודע אם-לעת כזאת הגעת למלכות: טו ותאמר אסתר להשיב אל-מרדכי: טז לה פנוס את-פל-היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל-תאכלו ואל-תשתו שלשת ימים לילה ויום גם-אני וננעתי אצום פו ובכו אבוא אל-המלך אשר לא-כדת וכאשר אבדתי אבדתי: יז ויעבר מרדכי ונעש ככל אשר-צוותה עליו אסתר

When Mordechai heard about what happened, he became extremely depressed. He yelled and cried and tore his clothes and he walked all through the city until he got to the Palace gate. Mordechai wasn't allowed in because he wasn't dressed appropriately so he sat there and cried. All throughout the Kingdom, wherever the Jews heard about the evil plot they too were horribly depressed.

Esther tried to get Mordechai into the Palace but Mordechai wouldn't change his clothes so Esther told Hatach, one of her eunuchs, to find out what was wrong with Mordechai. So Hatach found Mordechai in the city square just outside the palace and there Mordechai told him all that had happened, about all the money that Haman was going to give to the royal treasury to pay for the destruction of the Jews. Mordechai gave Hatacha a copy of the proclamation to show to Esther. Mordechai explained that Esther will have to plead for her people. But Esther sent word back to her foster father Mordechai, "Everyone knows that no one is allowed to be in the King's presence unless he raises his golden scepter and asks for you!" Mordechai replied by saying "Don't think that just because you're the queen that you will escape with your life. Without your help the Jews will probably be saved by someone else but maybe you became queen for this very reason; to save the Jews." Esther answered Mordechai by proclaiming a three day fast. Every Jew in Shushan will go without food for three days and nights and at the end of the fast I will approach the King." So Mordechai did what Esther asked.

CHAPTER FIVE

פרק ה

א וַיְהִי | בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבָּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת וַתַּעֲמֵד בַּחֲצַר בֵּית-הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית נֹכַח בֵּית הַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל-כִּסֵּא מַלְכוּתוֹ בְּבֵית הַמַּלְכוּת נֹכַח פֶּתַח הַבַּיִת: ב וַיְהִי כִּרְאוֹת הַמֶּלֶךְ אֶת-אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עֹמֶדֶת בַּחֲצַר נִשְׁאַה חֵן בְּעֵינָיו וַיּוֹשֵׁט הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר אֶת-שַׂרְבִיט הַזֶּהָב אֲשֶׁר בְּיָדוֹ וַתִּקְרַב אֶסְתֵּר וַתִּגַּע בְּרֹאשׁ הַשַּׂרְבִיט: ג וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ מֵה־לֶּךָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וּמֵה-בִקְשָׁתְךָ עַד-חֲצֵי הַמַּלְכוּת וַיִּצְמַח לָהּ: ד וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן הַיּוֹם אֶל-הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר-עָשִׂיתִי לוֹ: ה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִהֲרִי אֶת-הָמָן לַעֲשׂוֹת אֶת-דְּבַר אֶסְתֵּר וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן אֶל-הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר-עָשָׂתָה אֶסְתֵּר: ו וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר בְּמִשְׁתָּה הַיְנוּ מֵה-שְּׂאֵלְתְךָ וַיִּצְמַח לָהּ וּמֵה-בִקְשָׁתְךָ עַד-חֲצֵי הַמַּלְכוּת וַתַּעֲשׂ: ז וַתַּעַן אֶסְתֵּר וַתֹּאמֶר שְׂאֵלְתִי וּבִקְשָׁתִי: ח אִם-מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְאִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב לִתֵּת אֶת-שְׂאֵלְתִי וְלַעֲשׂוֹת אֶת-בִּקְשָׁתִי יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן אֶל-הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר אֲעֲשֶׂה לָהֶם וּמִתֵּר אֲעֲשֶׂה כְּדָבַר הַמֶּלֶךְ: ט וַיִּצְאָ הָמָן בַּיּוֹם הַהוּא שָׂמֵם וְטוֹב לֵב וּכְרָאוֹת הָמָן אֶת-מֶרְדֵּכָי בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְלֹא-קָם וְלֹא-נָע מִמֶּנּוּ וַיִּמְלֵא הָמָן עַל-מֶרְדֵּכָי חֲמָה: י וַיִּתְאַפֵּק הָמָן וַיָּבֹא אֶל-בֵּיתוֹ וַיִּשְׁלַח וַיָּבִיא אֶת-אֲהֻבָּיו וְאֶת-נָרְשׁ אִשְׁתּוֹ: יא וַיִּסְפֹּר לָהֶם הָמָן אֶת-כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְרַב בְּגָדָיו וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר גָּדְלוֹ אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ וְאֵת אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ עַל-הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ: יב וַיֹּאמֶר הָמָן אֵף לֹא-הִבִּיאָה אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עִם-הַמֶּלֶךְ אֶל-הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר-עָשָׂתָה כִּי אִם-אוֹתִי וְגַם-לְמִתֵּר אֲנִי קְרוּאִי לָהּ עִם-הַמֶּלֶךְ: יג וְכִלְ-זֶה אֵינְנוּ שָׁנָה לִי בְּכָל-שָׁנָה אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת-מֶרְדֵּכָי הַיְהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: יד וַתֹּאמֶר לוֹ נָרְשׁ אִשְׁתּוֹ וְכִלְ-אֲהֻבָּיו וַעֲשׂוּ-עִץ גָּבֹהּ חֲמִשִּׁים אַמָּה וּבְבִקְרָא | אֹמֶר לְמֶלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת-מֶרְדֵּכָי עָלָיו וּבֹא-עִם-הַמֶּלֶךְ אֶל-הַמִּשְׁתָּה שָׂמֵם וַיִּיטֵב הַדָּבָר לִפְנֵי הָמָן וַיַּעַשׂ הַעֵץ

On the third day of the fast Esther walked into the King's inner court. The King, sitting on his throne, noticed Esther and so he raised his golden scepter. Esther knew that she could now approach the King and she gently touched the tip of the scepter. King Achashveirosh could see that something was troubling his queen. "What's troubling you?" He asked "Whatever you ask for, I'll give it to you, even half the Kingdom." Esther requested that both the King and Haman come to a dinner that she will prepare. And so it was that the three of them King Achashveirosh, Queen Esther, and Haman, sat down to dinner. The King once again asked, "What is it that you want Esther, whatever it is, I'll give it to you, I'll give you half of everything I own." Esther replied "If you two come to dinner again tomorrow night, I will tell you what I want."

That night Haman left the palace feeling really happy but when he walked past Mordechai and saw that Mordechai didn't even acknowledge his presence he became extremely angry. Nevertheless, Haman continued home thinking about when he was younger before he held such a high position.

Haman got himself together and went home. A bunch of his friends were there with his wife Zeresh and so Haman told them about his promotion and the fact that he just had dinner with the king and queen. "And furthermore", Haman said getting more and more excited, "I've been invited to dinner with them tomorrow night too... just me. But all of that means nothing every time I see that Jew Mordechai sitting there at the palace gate." His wife Zeresh said, "why don't you build a fifty foot gallows and in the morning ask the King if you could hang him on it?" This seemed like a good idea to Haman so he had the gallows built.

א בזילה ההוא נדדה שנת המלך ויאמר להביא את-ספר הזכרונות דבתי הימים ויהיו נקראים לפני המלך: ב וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על-בגתנא ותרש שני סריסי המלך משמרי הסף אשר בקושי לשלח יד במלך אחשוורוש: ג ויאמר המלך מה-נעשה יקר וגדולה למרדכי על-זה ויאמרו נערי המלך משרתיו לא-נעשה עמו דבר: ד ויאמר המלך מי בחצר והמן פא לחצר בית-המלך התיצוה לאמר למלך לתלות את-מרדכי על-העץ אשר-הכין לו: ה ויאמרו נערי המלך אליו הנה המן עמד בחצר ויאמר המלך יבוא: ו ויבוא המן ויאמר לו המלך מה-לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו ויאמר המן בלבו למי חפץ המלך לעשות יקר יותר ממני: ז ויאמר המן אל-המלך איש אשר המלך חפץ ביקרו: ח וביאו לבוש מלכות אשר לבש-בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר נתן כתר מלכות בראשו: ט ונתון הלבוש והסוס על-יד-איש משרי המלך הפרתמים והלבישו את-האיש אשר המלך חפץ ביקרו והרביהו על-הסוס ברחוב העיר וקראו לפניו פכה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו: י ויאמר המלך להמן מהר קח את-הלבוש ואת-הסוס כאשר דברת ונעשה-כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך אל-מסל דבר מכל אשר דברת: יא ויחז המן את-הלבוש ואת-הסוס וילבש את-מרדכי וירביהו ברחוב העיר ויקרא לפניו פכה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו: יב וישב מרדכי אל-שער המלך והמן נדחף אל-ביתו אבל וחפוי ראש: יג ויספר המן לזרש אשתו ולכל-אחזיו את-כל-אשר קרהו ויאמרו לו חכמיו וזרש אשתו אם מנרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא-תוכל לו כיינפול תפול לפניו: יד עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו ובהלו להביא את-המן אל-המשתה אשר-עשתה אסתר

That night the King couldn't sleep. He ordered his journal to be brought to him and as it was being read to him, King Achashveirosh learned how Mordechai saved him from Bigtan and Teresh's plot to kill him. The king asked his servants, "Has anyone done anything for Mordechai?" His servants told him that no honor had been given to Mordechai, not even a thank you note.

All of a sudden the King turned and asked "Who is in the court?" It was Haman. Haman was just coming to see the King to ask about hanging Mordechai. The king's servants told him who it was and the King invited Haman in. As soon as Haman entered the room the King asked him "what do you think I should do for someone that I would like to honor?" Haman thought to himself, "He's talking about me! The King wants to honor me!" Haman said, "Why don't you give him one of the royal suits, and a royal crown, and he could be taken around the city on one of your horses? That's what I think you should do for him." Haman winked at the king still thinking that he wanted to honor him. "Quick!" The King yelled. "Get the suit, crown, and horse and give them all to Mordechai the Jew who sits at the gate and do to him what you just told me." And so Haman did just that. He led Mordechai around the city telling people that this is what the King does for someone he wants to honor.

Later, Mordechai returned to the palace gate while Haman, with his head hanging low, went back home, depressed. He told his wife and his advisors what happened and they warned Haman not to mess with the Jews. As they were getting that message across some eunuchs arrived to take Haman to the second dinner with the King and the Queen.

CHAPTER SEVEN

פרק ז

א וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְהֶמֶן לִשְׁתּוֹת עִם-אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה: ב וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר גַּם בְּיּוֹם הַשְּׁנַיִם בְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן מִה־שָּׂאֵלְתָּךְ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתִּנָּתֵן לָךְ וּמִה־בִּקְשֵׁתָּךְ עַד-חֲצֵי הַמַּלְכוּת וַתַּעַשׂ: ג וַתַּעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אִם-מִצְּאֵתִי חָן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם-עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּנָּתֵן-לִי נִפְשִׁי בַשְּׂאֵלְתִי וְעַמִּי בַּבִּקְשֵׁתִי: ד כִּי נִמְכַרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׂמִיד לְהַרְגוֹ וְלִאבֹד וְאֵלּוּ לְעַבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת נִמְכַרְנוּ הַחֲרָשֶׁתִי כִּי אֵין הַצָּר שָׁנָה בְּגִזְמַן הַמֶּלֶךְ: ה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶחָשְׁוֵרוֹשׁ וַיֹּאמֶר לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה מִי הוּא זֶה וְאִי-זֶה הוּא אֲשֶׁר-מְלֹאָו לִבּוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן: ו וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִישׁ צָר וְאוֹיֵב הֶמֶן הֵרַע הַזֶּה וְהֶמֶן נִבְעֵת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה: ז וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחִמְתּוֹ מִמִּשְׁתֵּה הַיַּיִן אֶל-גִּנַּת הַבַּיִתוֹ וְהֶמֶן עָמַד לִבְקֹשׁ עַל-נַפְשׁוֹ מֵאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה כִּי רָאָה כִּי-כִלְתָּהּ אֵלָיו הִרְעָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ: ח וְהַמֶּלֶךְ שָׁב מִגִּנַּת הַבַּיִתוֹ אֶל-בֵּית | מִשְׁתֵּה הַיַּיִן וְהֶמֶן נָפַל עַל-הַמַּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ הֲגַם לִכְבוֹשׁ אֶת-הַמַּלְכָּה עַמִּי בְּבֵית הַדְּבָר יֵצֵא מִפִּי הַמֶּלֶךְ וּפְגַי הֶמֶן חָפוּ: ט וַיֹּאמֶר טָרְבוּנָה אֶחָד מִן-הַסָּרִיסִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ גַּם הַנּוֹהֵעֵץ אֲשֶׁר-עָשָׂה הֶמֶן לְמַרְדְּכָי אֲשֶׁר דָּבַר-טוֹב עַל-הַמֶּלֶךְ עָמַד בְּבֵית הֶמֶן גְּבַהַ חֲמָשִׁים אַמָּה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ תִּלְהוּ עָלָיו: י וַיִּתְּלוּ אֶת-הֶמֶן עַל-הָעֵץ אֲשֶׁר-הֵקִין לְמַרְדְּכָי וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׁכְכָה

The King and Haman joined the second dinner that Esther had prepared for them. Again, the King asked Esther, “What can I do for you? I would give you up to half the Kingdom if that’s what you wanted.” Esther then said “If you could Your Majesty, give me my life and the life of my people for we have been sold to be destroyed, massacred, and exterminated. Had we just been sold into slavery I might have kept quiet because I wouldn’t want to bother you...”

King Achashveirosh demanded of Esther, “Who is it? Who dares to do this?” “The enemy is...” Esther replied, “is this evil HAMAN!” As soon as his name left Queen Esther’s lips, Haman started to shriek like a little girl as he cringed in the corner.” The King was furious and he left the room. Haman stayed and pleaded with Esther to save his life because he knew that the King now wanted to destroy him. When the king returned to the room Haman was lying on the couch where Esther was sitting. The King yelled out to Haman, “Are you trying to mess with my wife??” As those words were coming at him, Haman lost all the color in his face. One of the eunuchs that happened to be there said “Hey, I just saw the gallows, fifty feet high that Haman built for Mordechai, you know the guy that saved your life...” The King snapped back quickly “Hang Haman on it!” And so they did. They hung Haman on the gallows that were meant for Mordechai.

CHAPTER EIGHT

פרק ח

א ביום ההוא נתן המלך אֶחָשְׁוֵרוֹשׁ לְאֶסְתֵּר לְאֶסְתֵּר הַמֶּלֶכֶת אֶת־כָּל־הַיְחִוָּדִים [הַיְחִוָּדִים] וּמֶרְדֵּכַי בָּא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי־הִגִּידָה אֶסְתֵּר מֶה־הָיְתָה: ב וְכִסֵּר הַמֶּלֶךְ אֶת־טַבַּעְתּוֹ אֲשֶׁר הָעֵבִיר מֵהֶמֶן וַיִּתְּנָהּ לְמֶרְדֵּכַי וַתִּשֶׂם אֶסְתֵּר אֶת־מֶרְדֵּכַי עַל־בֵּית הַמֶּן: ג וַתּוֹסֶף אֶסְתֵּר וַתְּדַבֵּר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַתִּפֹּל לִפְנֵי רַגְלָיו וַתִּבְרַךְ וַתִּתְחַנֵּן־לוֹ לְהַעֲבִיר אֶת־רֵעַת הַמֶּן וְהָאֵגֶי וְאֵת מִשְׁבָּתוֹ אֲשֶׁר חָשַׁב עַל־הַיְחִוָּדִים: ד וַיִּשְׁטַח הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר אֶת־שֵׁרָבֶט הַזָּהָב וַתִּקַּם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמֵד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: ה וַתֹּאמֶר אֶם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם־מִצָּאֵתִי חַן לִפְנָיו וְכִשֶּׁר הַדְּבָר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְעֵינָיו: וְכִתֹּב לְהַשִּׁיב אֶת־הַסְּפָרִים מִחֻשְׁבֹּת הַמֶּן כִּי־הִמְדַּתָּא הָאֵגֶי אֲשֶׁר כָּתַב לְאֶבְדֵי־הַיְחִוָּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ: ז כִּי אֵיכָכָה אוֹכַל וְרָאִיתִי בְרָעָה אֲשֶׁר־יִמְצָא אֶת־עַמִּי וְאֵיכָכָה אוֹכַל וְרָאִיתִי בְּאֶבְדֵן מוֹלַדְתִּי: ח וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶחָשְׁוֵרוֹשׁ לְאֶסְתֵּר הַמֶּלֶכֶת וּלְמֶרְדֵּכַי הַיְחִוָּדִי הַזֶּה בֵּית־הַמֶּן נִתְּתִי לְאֶסְתֵּר וְאֵתוֹ תְּלוּ עַל־הַעֵץ עַל אֲשֶׁר־שָׁלַח יְדוֹ בַּיְחִוָּדִים [בַּיְחִוָּדִים]: ח וְאַתֶּם כָּתְבוּ עַל־הַיְחִוָּדִים פָּטוּב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְחַתְמוּ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ כִּי־כָתַב אֲשֶׁר־נִכְתַּב בְּשֵׁם־הַמֶּלֶךְ וְנִחְתָּמוּ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ אֵין לְהַשִּׁיב: ט וַיִּקְרָאוּ סְפָר־הַמֶּלֶךְ בְּעַת־הַהִיא בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא־חֲדָשׁ סִינּוֹן בְּשִׁלּוּשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ וַיִּכְתַּב כְּכָל־אֲשֶׁר־צִוָּה מֶרְדֵּכַי אֶל־הַיְחִוָּדִים וְאֵל הָאֲחַשְׁתַּרְפָּנִים וְהַפַּחֲוֹת וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר | מִקֵּדוֹ וְעַד־כּוּשׁ שָׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה כְּכַתְבָּהּ וְעַם וְעַם כָּל־שִׁנּוֹ וְאֶל־הַיְחִוָּדִים כְּכַתְבָּם וְכָל־שׁוֹנֵם: י וַיִּכְתַּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֶחָשְׁוֵרוֹשׁ וַיַּחֲתֶם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד הַרְצִים בְּסוּסִים רַכְבֵי הַרְכָּשׁ הָאֲחַשְׁתַּרְנָנִים בְּגֵי הַרְמָכִים: יא אֲשֶׁר נָתַן הַמֶּלֶךְ לַיְחִוָּדִים | אֲשֶׁר כְּכָל־עִיר־וָעִיר לְהַקְהֵל וְלַעֲמֵד עַל־נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וְלַהֲרִיג וְלֹאֲבֹד אֶת־כָּל־חַיִּל עַם וּמְדִינָה הַצָּרִים אֲתֶם טָף וְנָשִׁים וְשָׂרִים וְשָׂרִים לְבוֹז: יב בְּיוֹם אֶחָד בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶחָשְׁוֵרוֹשׁ בְּשִׁלּוּשָׁה עָשָׂר לְחֲדָשׁ שְׁנַיִם־עָשָׂר הוּא־חֲדָשׁ אֲדָר: יג פִּתְשָׁנוּ הַכְּתָב לְהַנְתֵּן דָּת בְּכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל־הָעַמִּים וְלַהֲיוֹת הַיְחִוָּדִים [הַיְחִוָּדִים] עֲתוּדִים [עֲתוּדִים] לְיוֹם הַזֶּה לְהַנְקָם מֵאִיבֵיהֶם: יד הַרְצִים רַכְבֵי הַרְכָּשׁ הָאֲחַשְׁתַּרְנָנִים יִצְאוּ מִבְּהֵלִים וּדְחוּפִים בְּדָבָר הַמֶּלֶךְ וְהַדָּת נִתְּנָה בְּשׁוֹשׁן הַבִּירָה: טו וּמֶרְדֵּכַי יָצָא | מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלִבוֹשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחֹר וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָה וּמַכְרִיב בּוּץ וְאַרְגָּמָן וְהָעִיר שׁוֹשׁן צָהָלָה וְשִׂמְחָה: טז לַיְחִוָּדִים הִתְהַ אֹרְחָה וְשִׂמְחָה וְשִׁשׁוֹן וּקָר: יז וּבְכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל־עִיר וָעִיר מִקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ: שִׂמְחָה וְשִׁשׁוֹן לַיְחִוָּדִים מִשְׁתָּה וְיוֹם טוֹב וְרַבִּים מֵעַמִּי הָאֲרָץ מִתְּנַהֲלִים כִּי־נִפְלַח פַּסְדֵי־הַיְחִוָּדִים עֲלֵיהֶם:

That very day, King Achashveirosh gave all of Haman's property to Esther. Esther introduced Mordechai to the King and explained how they were related. The King immediately took off his ring, the one he took back from Haman, and gave it to Mordechai and Esther made him the trustee of Haman's estate. But Esther fell to her knees crying, "If you would please, Your Majesty, there's still something that you could do. Stop Haman's evil plan!" She continued, "Please have letters sent to all the provinces telling them to cancel the letters that Haman had sent calling for the destruction of my people!" The King told Mordechai to dictate a letter to his scribes calling for all Jews to defend themselves on one single day, the 13th of Adar. And to sign the letters with his signet ring. The letters were sent out to all the provinces of the Kingdom and they were displayed in public so that all Jews would know what to do. Mordechai left the palace wearing his new clothes and the whole city of Shushan rang out with cries of joy. The Jews enjoyed light and gladness, happiness and honor. And when word got to all the Jews in the Kingdom they had joy and gladness and a feast and a holiday. And many people started to say that they were Jewish because before they had been afraid to reveal their identity.

CHAPTER NINE

פרק ט

א ובשנים עשר חדש הוא חָדַשׁ אֶת־הַחֹדֶשׁ אֲדָר בְּשִׁלּוּשֵׁי עֶשֶׂר יוֹם בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם אֲשֶׁר שָׁכְרוּ אֲנִי הַיְהוּדִים לִשְׁלוֹט בָּהֶם וְנִהְפֹּךְ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הַמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם: ב נִקְהְלוּ הַיְהוּדִים בְּעֵרִיהֶם בְּכָל־מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרֹשׁ לִשְׁלַח יָד בְּמִבְקָשֵׁי רַעְתָּם וְאִישׁ לֹא־עָמַד לְפָנֵיהֶם כִּי־נִפְל פָּחַדָם עַל־פְּלִי־הַעַמִּים: ג וְכָל־שׂוֹרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲחַשְׁוֵרְפָּנִים וְהַפְּחוֹת וְעֹשֵׂי הַמֶּלְאָכָה אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ מִנְשָׂאִים אֶת־הַיְהוּדִים כִּי־נִפְל פָּחַדָם מֵרַעְיָם עֲלֵיהֶם: ד כִּי־גָדוֹל מְרַבְּכֵי עֲלֵיהֶם: ה וַיָּפּוּ הַיְהוּדִים בְּכָל־אֲנִיָּהֶם מִפַּת־תְּרֹב וְהָרַג וְאֶבְדָּן וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם כְּרַצוֹנָם: ו וּבְשׁוֹשׁן הַבֵּירָה הָרְגוּ הַיְהוּדִים וְאֶבְדַּ חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ: ז וְאֶת | פָּרְשֵׁנְדָתָא וְאֶת | דַּלְפוֹן וְאֶת | אֶסְפָּתָא: ח וְאֶת | פּוֹרְתָא וְאֶת | אֶדְלָא וְאֶת | אַרְיִדְתָּא: ט וְאֶת | פָּרְמִשְׁתָּא וְאֶת | אַרְיִסִי וְאֶת | אַרְזִי וְאֶת | נִזְתָּא: י וְעֶשְׂרֵת בְּנֵי הַמֶּן בְּו־הַמְּדָתָא צָרַר הַיְהוּדִים הָרְגוּ וּבִבְזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת־יָדָם: יא בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפָּר הַהֲרוּגִים בְּשׁוֹשׁן הַבֵּירָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ: יב וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמֶּלְכָּה בְּשׁוֹשׁן הַבֵּירָה הָרְגוּ הַיְהוּדִים וְאֶבְדַּ חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֶת עֶשְׂרֵת בְּנֵי־הַמֶּן בְּשַׂאֲר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מָה עָשׂוּ וּמָה־שָׁאַלְתֶּם וַיִּזְמַן לָהּ וּמָה־בִּקְשָׁתֶם עוֹד וְתַעֲשׂוּ: יג וְתֹאמַר אֶסְתֵּר אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב יִצְתָּן גַּם־מִחֹר לַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם וְאֶת עֶשְׂרֵת בְּנֵי־הַמֶּן יִתְּלוּ עַל־הָעֵץ: יד וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַעֲשׂוֹת כֵּן וְתִצְתָּן דַּת בְּשׁוֹשׁן וְאֶת עֶשְׂרֵת בְּנֵי־הַמֶּן תָּלוּ: טו וַיִּקְהְלוּ הַיְהוּדִים [הַיְהוּדִים] אֲשֶׁר־בְּשׁוֹשׁן גַּם בַּיּוֹם אַרְבַּעַּה עֶשֶׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וַיִּהְיֶה בְּשׁוֹשׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ וּבִבְזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת־יָדָם: טז וּשְׂאֵר הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּמְדִינֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהְלוּ וַיַּעֲמֵד עַל־נַפְשָׁם וְנוֹחַ מְאִיבֵיהֶם וְהָרַג בְּשִׁנְאֵיהֶם חֲמֵשֶׁה וּשְׁבַעִים אֶלֶף וּבִבְזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת־יָדָם: יז בַּיּוֹם־שְׁלֹשֶׁה עֶשֶׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וְנוֹחַ בְּאַרְבַּעַה עֶשֶׂר בּוֹ וַעֲשָׂה אֵתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וּשְׂמֻחָה: יח וְהַיְהוּדִים [הַיְהוּדִים] אֲשֶׁר־בְּשׁוֹשׁן נִקְהְלוּ בְּשִׁלּוּשֵׁי עֶשֶׂר בּוֹ וּבְאַרְבַּעַה עֶשֶׂר בּוֹ וְנוֹחַ חֲמֵשֶׁה עֶשֶׂר בּוֹ וַעֲשָׂה אֵתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וּשְׂמֻחָה: יט עַל־כֵּן הַיְהוּדִים הַפְּרוּזִים [הַפְּרוּזִים] הֵישִׁיבִים בְּעָרֵי הַפְּרוּזוֹת עֲשִׂים אֶת יוֹם אַרְבַּעַה עֶשֶׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וּשְׂמֻחָה וּמְשֻׁתָּה וְיוֹם טוֹב וּמְשֻׁלוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ: כ וַיִּכְתֹּב מְרַדְּכַי אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל־כָּל־הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרֹשׁ הַקְּרוּבִים וְהַרְחוּקִים: כא לְקַנְיָם עֲלֵיהֶם לְהַזִּיחַ עֲשִׂים אֶת יוֹם אַרְבַּעַה עֶשֶׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וְאֶת יוֹם־חֲמֵשֶׁה עֶשֶׂר בּוֹ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה: כב כִּי־מִיָּם אֲשֶׁר־נָחַו בָּהֶם הַיְהוּדִים מְאֹיבֵיהֶם וְהַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר נִהְפָּךְ לָהֶם מִגּוֹן לְשֻׁמְחָה וּמֵאֶבֶל לְיוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יָמִל מְשֻׁתָּה וּשְׂמֻחָה וּמְשֻׁלוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ וּמְתַנּוֹת לְאֲבִינָם: כג וּקְבַל הַיְהוּדִים אֶת אֲשֶׁר־הִתְּלוּ לַעֲשׂוֹת וְאֶת אֲשֶׁר־כָּתַב מְרַדְּכַי אֲלֵיהֶם: כד כִּי הִמְן בְּו־הַמְּדָתָא הָאֲגָיִ צָרַר כָּל־הַיְהוּדִים חָשַׁב עַל־הַיְהוּדִים לְאַבְדָּם וְהָפִיל פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל לְהִמָּם וּלְאַבְדָּם: כה וּבְבֹאֵה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ אָמַר עַם־הַסְּפָר יִשְׁוֹב מִחֲשַׁבְתּוֹ הָרַעַה אֲשֶׁר־חָשַׁב עַל־הַיְהוּדִים עַל־רָאוּ וְתָלוּ אֵתוֹ וְאֶת־בְּנָיו עַל־הָעֵץ: כו עַל־כֵּן קָרָא לְיָמִים הָאֵלֶּה פּוּרִים הָאֵלֶּה פּוּרִים עַל־שֵׁם הַפּוּר עַל־כֵּן לְכָל־דְּבָרֵי הָאֲגָרָת הַזֹּאת וּמָה־רָאוּ עַל־פְּכָה וּמָה הִגִּיעַ אֲלֵיהֶם: כז קִיְמוּ וּקְבַל [וּקְבַל] הַיְהוּדִים | עֲלֵיהֶם | וְעַל־זֶרְעָם וְעַל כָּל־הַנְּלוּגִים עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבֹר לְהַזִּיחַ עֲשִׂים אֶת שְׁנֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה כְּכַתְּבָם וּכְזִמְנָם בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה: כח וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים וְנַעֲשִׂים בְּכָל־דְּוֹר וְדוֹר מְשֻׁפְחָה וּמְשֻׁפְחָה מְדִינָה וּמְדִינָה וְעִיר וְעִיר וַיְמִי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה לֹא יַעֲבֹרוּ מִתּוֹךְ הַיְהוּדִים וְזָכְרָם לֹא־יִסּוּף מִזְרַעָם: כט וְתִכְתֹּב אֶסְתֵּר הַמֶּלְכָּה בַת־אֲבִיתָיִל וּמְרַדְּכַי הַיְהוּדִי אֶת־כָּל־תְּקֵף לְקַנְיָם אֶת אֲגָרָת הַפּוּרִים הַזֹּאת הַשְּׁנִית: ל וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל־כָּל־הַיְהוּדִים אֶל־שְׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְלֻכּוֹת אַחַשְׁוֵרֹשׁ דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת: לא לְקַנְיָם אֶת־יָמֵי הַפְּרוּזִים הָאֵלֶּה בְּזִמְנֵיהֶם כְּאֲשֶׁר קִנְיָם עֲלֵיהֶם מְרַדְּכַי הַיְהוּדִי וְאֶסְתֵּר הַמֶּלְכָּה וְכֹאֲשֶׁר קִיְמוּ עַל־נַפְשָׁם וְעַל־זֶרְעָם דְּבָרֵי הַצְּמֹחַת וְעַתְקָתָם: לב וּמֵאֲמַר אֶסְתֵּר קִנְיָם דְּבָרֵי הַפְּרוּזִים הָאֵלֶּה וְנִכְתַּב בְּסֵפֶר

And on the 13th of Adar when the king's first command, to kill all the Jews, was executed, and the enemy of the Jews would be the victorious, the opposite happened and the Jews were victorious over their enemies. Throughout the Kingdom of Achashveirosh the Jews were ready to fight for their freedom to live as Jews. Mordechai was getting more powerful in the royal palace and he was becoming famous all over the world.

And all the people of the Kingdom came to respect the Jews and Mordechai their leader and his wisdom. Jews and non Jews came to seek his advice.

On the 13th of Adar the Jews fought for their right to be Jewish and won their battles. And on the fourteenth of Adar they rested. So Esther and Mordechai made the 14th of Adar a holiday with lots of feasts and partying. Mordechai and Queen Esther sent letters all over the world telling the Jews what had happened and that the fourteenth of Adar should now be the holiday of Purim. People should be happy and give gifts to one another and give presents to the poor. And this is how the festival of Purim began, thousands of years ago.

CHAPTER TEN

פרק י

א וַיִּשְׂם הַמֶּלֶךְ אֶשֶׁר רָשׁ [אַחַשְׁוֵרֹשׁ] | מִסַּעֲרָא וְאֵי הָיָם: ב וְכָל־מַעֲשֵׂה תַקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרָשֵׁת גְּדֻלַּת מְרַדְכַּי אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ הַלְוֵא־הֵם
כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מִדְּיָא וּפָרְס: ג כִּי | מְרַדְכַּי הַיְהוּדִי מִשְׁנֵה לְמַלְכָּה אַחַשְׁוֵרֹשׁ וְגָדוֹל לַיְהוּדִים וְרָצוּי לְרַב אֶחָיו דָּרָשׁ טוֹב לְעַמּוֹ
וְדָבָר שְׁלוֹם לְכָל־זֶרְעוֹ

All the words of Esther and Mordechai have been recorded on a scroll, a M'gilah and since then, Jews all over the world in every generation have celebrated Purim and have promoted the values of honesty and equality for all people

